

AZ ELSŐ ÉV

A Váci utca közepén álltam a hamburgeremmel, apám pedig rosszállóan nézett rám. Annyira próbálta leplezni, hogy ha nem lettem volna rá halálosan dühös, azt mondtam volna, hagyja abba, mert rohadtul látszik, hogy csak próbál nyugodt maradni. Nem illett hozzá a felháborodás. Ha én viseltem volna a tengerészkéék Armani inget és a hasított antilopbőr cipőt, én is megjátszottam volna, hogy nyugodt vagyok.

Igaz, nála soha nem tudni. Fogalmam sincs, hogy mikor, mit érez.

Rajtam bakancs és farmer. Lévéen szombat, nem kellett magas sarkúban és kiskosztümben feszítenem, mint a hét többi napján. Mivel fél kézzel nem tudtam egyszerre a táskámban matatni a cigim után és a hamburgert tartani, a szendvicset a kukába dobtam, és majonéztől ragadó kézzel turkáltam a táskámban.

Apám egyre rondábban nézett. Arra már nem emlékszem, hogy azért szoktam-e rá a cigire, hogy őt bosszantsam, de az biztos, hogy azért nem szoktam le.

– Ezt teljesen komolyan gondolod? – kérdezte visszafogott és szigorú hangján.

– Teljesen – feleltem, és meggyújtottam a cigimet.

Elnyomott egy fintort persze – én pedig úgy csináltam, mint aki nem látja persze.

Nem lehettem túl meggyőző. Nem hitte el, hogy komolyan beszélek, elkezdtem tehát a kampányolást.

– Gyerekkorom óta tudom, hogy ezt kell csinálnom. Csak eddig még nem mertem lépéseket tenni az ügyben – egy kicsit engem is meglepett határozott hangom.

Lassan haladtunk tovább a parkoló felé, ahol egyből kiszúrtam apám dzsipjét. Új volt. Fényes, mint az isten segge. Már nem volt lelkiismeret-furdalásom amiatt, hogy pénzt kértem tőle a riporterképzőre. Két kiló egy félév. Nem volt anyyim. Igazából semennyim se volt. Örök para ez, évek óta kerestem a választ, hogyan lehet az, hogy halálra dolgozom magam, mégis rászorulok a szüleimre, legalábbis a pénzükre.

Apámnak pedig sok pénze volt. Nagyon sok.

Ha jobban belegondolok, akkor már évek óta azért hibáztattam, hogy nem vett nekem lakást. Megtehetne volna. Úgy éreztem, jár nekem. És minden egyes hónapban, amikor jött a főbérlő a pénzért, dühös lettem apámra.

– A legnagyobb tetvek a médiában dolgoznak – mondta halkán.

– Tudom. De én jó leszek. Mert ezt akarom csinálni.

– Akkor is ezt fogod gondolni, amikor egy nálad ezerszer tehetségteleőbb főszerkesztő harmincszor fogja átdolgoztatni veled a szerinted hibátlan cikkedet? – kérdezte örök előrelátó és óvatos apám.

Nekem valahogy mégis úgy tűnt, hogy nem volt bennem bizalma. Ez pedig nem esett túl jól.

– Azt. Tudom – válaszoltam hetykén.

Na, erre nincsen érv. Odaértünk az autójához. Nem tudtam, szóvá tegyem-e, hogy milyen szép és új, de mivel megszólalt a telefonja, ezt a problémát kilőttük. A csomagtartóhoz lépett – fülén lógó mobillal –, és kivett egy flitteres papírzacskót. Egyik lábamról a másikra álltam a kocsi mellett, tök cikiben, tegye már le a telefont... Kéthavonta egyszer találkozunk, legalább ilyenkor ne dolgozzon már, hihetetlen, hogy az egy szem lányára nincs két órája...

Úgy vettem el a zacskót, hogy rá se néztem... Szokásos: egy üveg parfüm, egy boríték, benne pénz. Úgyis tudom...

– Boldog születnapot – mondta, és megpuszilt. Nem viszonoztam. Szívem szerint inkább megöleltem volna, ha nem lettem volna benne biztos, hogy hülyén venné ki magát a helyzet, zavarban lennének mind a ketten. Egyébként is, bágószagom volt, azt pedig utálja.

– Köszí.

Még mindig a bakancsom orrát fikszíroztam.

– Akkor adsz pénzt a sulira? – kérdeztem ingerülten.

– Holnap átutalom a számládra.

Rohadtul éreztem magam. Csak azt nem tudom, hogy miért.

– Köszí – ismételt meg, és úgy bámultam át Budára, mintha legalábbis onnan vártam volna a megoldást vagy a felmentést.

Külön díjaztam, hogy nem tette fel a „pasis” kérdést, nem mintha aggódna a család kihalásáért, ráérünk mi még erre kérem szépen, előbb magamat kellene valahogy felnevelni.

Ugyanis nála ennyiben merült ki az intimitás, az érdeklődés hogylétem felől: „Mi van a lovagjaiddal?” Végül is, ez is csak egy kérdés. Pont annyit jelent, mint a másik standard: „Van pénzed?”

Ahogy kifordult a parkolóból, azonnal egy újabb cigi és a telefon után nyúltam. Anyut hívtam. Röviden elmeséltem neki, „apujólvanittunkkávét-ettünkburgert-satöbbi”.

– És mitől van ilyen rossz kedved, kicsikém?

Anyámnak nem tudok hazudni, de azért néha megpróbálok.

– Semmi. Csak fáradt vagyok.

Nem vette be. Felsőhajtott.

– Apád meg te. Mind a ketten ugyanolyan hülyék vagytok. Mikor kezdtek már el újra beszélni egymással?

– Mi beszélünk egymással – vágtam rá. – Ma is beszéltünk.

– Na jól van. Ezt inkább hagyjuk. Hazajössz jövő héten?

– Még nem t’om.

– És mit mondott? Kifizeti a sulit?

– Ja.

– Ez azért rendes tőle.

Eltekintve a nem létező önbizalmamtól, amivel pedig durván fel kellett volna szívnom magam, még fáradt is voltam. Két napja festettük az albérletet, és majdnem elfelejtettem, hogy szombat reggel felvételi.

Szépen felöltöztem hát. Anna, a lakótársam kemény fél órát töltött röhögéssel, amíg dobozról dobozra túrtam át a lakást, mert nem volt se gatyám, se bugyim, se zoknim, se cipőm. Végül rábeszélte a frissen vásárolt kosztümre, ami

semennyire sem illett hozzám, lévén apám választotta nekem, hogy legyen valami szépem, ha meg kell jelenni.

– Utálok. Utálok. Utálok – vicsorogtam a fogam között, miközben átugráltam a földön jobbra-balra dőlő bandát, akik a festékes padlón aludták részeg álmukat, tekintettel az előző esti vircsaftra, amikor annyira sikerült berúgni, hogy a fürdőben újra kell kezdeni a festést, mert valamelyik barom lehányta a falat.

– Szerintem hívjál taxit – vinnyogott Anna még mindig, és kipattintott egy dobozos sört. Egy pillanatra elgondolkodtam, hogy nekem se ártana, legalább rendbe tenné a vércukorszintemet, de nem akartam a felvételiztetőre savanyú szagot lehelni.

– Basszus. El fogok késni. Tényleg hívok taxit.

Nem azért motyóztam, mert tétova típus vagyok, hanem mert rendesen be voltam kekszelve.

– Te figyi! Szerinted ne maradjak inkább itthon? – kérdeztem Annát.

– Mennnyyyyyyyééééé máááááááá – süvöltötte a lakótársam, és kitzsigált az ajtón.

A körúton taxiba pattantam (szigorúan hátra, nem kell nekem, hogy a sofőr a kellenél tovább gusztálja formás, magas sarkúba bújtatott vádlimat), majd bemondtam a címet, és anyámra zavartam egy SMS-t. Azonnal felhívott.

– Nem is mondtad, hogy ma van a felvételi... – kezdte iszonyat fejhangon.

– Csak úgy kábé ezerszer – löktem kapásból és a taxi üvegére leheltem, majd a mutatóujjammal a következő feliratot véstem fel: „Fuck”.

– Nem, nem mondtad, ezt megjegyeztem volna.

– Idegbeteg vagyok, légy szíves, ne rontsd tovább az állapotom.

– Én is idegbeteg vagyok, ne ordíts velem.

– Nem ordítok, csak... na mindegy. Hagyjuk.

Kinyomtattam a telefont.

A teremben csak idegen arcok. Elegánsak, szakadtak, magabiztosak és visszahúzódnak. Fiúk, lányok, férfiak és nők.

Némileg feszengtem az extra elegáns kosztüömömben, de még mindig jobb, mintha farmerban jöttem volna, gondoltam. Jobb lábról balra váltottam.

Eléggé rá kéne gyújtani.

Lenémítottam a mobilt, és egy tollat szorítottam a fogaim közé. Kabátomat az egyetemi előadó fogására akasztottam, táskámat letámasztottam a fal mellé.

Nagy levegő.

Felfelé araszolva a lépcsőn újra végignéztem a bandát. Nem lehetek annyira mizantróp, hogy egy pasit sem találjak jóképűnek. Pedig de. Ezen azért muszáj volt röhögnöm. Úgy befelé.

A legfelső sor jobb szélére ültem, közel az ajtóhoz. Ki tudja, hátha gyorsmenekülni kell.

Teljes csönd ült a termen, amikor a férfi a katedrára lépett. Jól szabott, mogyorószínű zakót, fekete nadrágot és virítókék szemeket hordott. Tévéből ismerős arca, mély, metsző hangja azonnal szimpatikussá tette. Imádom a mély hangú pasikat.

– Szóval maguk riporterek akarnak lenni – kezdte el.

Akar a halál, gondoltam. Fogalmam sincs, hogy mi akarok lenni. Én csak írni szeretnék. Mennyire könnyebb lenne, ha tudnám, hogy mi akarok lenni.

„Felvételi teszt” – olvastam a fejlécet.

És jött megint a kishitűség. Régi barátom. Inkább otthon kellett volna maradnom festeni.

Kétségbeesve kutattam a fejemben eldugott infók, közéleti események és politikusok nevei után. Hiába. Totál köd.

Teljesen hülye vagyok, ez nem is kétséges.

Diétás üdítőmbe kortyoltam és hátradőltem a széken.

Hallgattam a férfi instrukcióit a vizsgarendről, meg hogy pontosan kell kitölteni a tesztet, meg hogy kétflekkes próbacikket kell írni, meg hogy utána kamerapróba.

Mi a frász az a flekk?!

Hátrafordultam. Aha, még ott a kijárat. Tehát még nem nyelte be a fal. Mi legyen? Azt mondjam, hogy ráadásul tetű másnapos is vagyok?

Mikor az ajtó kivágódott, hetven fej fordult arra. A lány annyira szép volt, hogy nem lehetett nem odanézni. Szép volt és magas. És vékony. Azonnal utáltam. A modellek magabiztos kecsességével mozgott.

Tornacipőjében puhán ugrált fel a lépcsőkön.

Ez tutira nem agyalt egy percet sem azon, hogy mit vegyen fel. A bőre öltöztette, és tökéletes fogsora.

Zavara őszintétlen volt, az a fajta, amit a magabiztos nők dobnak be, ha figyelemre vágynak. Én nem vettem be, csak megéreztem benne a nőstény dögöt, amiből oly kevés van, és amelyikről oly keveset tudunk mi, nők, és atyáúristen, a férfiak jóformán semmit.

A katedrán álló iskolaigazgató is megakadt a mondat közepén.

– Elnézést. Elkéstem – szabadkozott a fekete, és táskájával a hóna alatt indult tovább a lépcsőn.

A lány egy sorral lejjebb ült le, és apránként elkezdte ki-rámolni a táskáját. Telefon, cigi, rágó, kóla, iratok. Keresgélt.

Aztán kicsavart derékkal hozzám fordult.

Ez meg mit akar!?

Könyökével lesodorta a fent említett cuccokat. Egyáltalán nem zavarta, hogy az egész élet megállt miatta.

Ismét.

Bűbájos mosollyal kérdezte tőlem: – Nincs egy tollad? – Mézszínű volt a szeme.

– De van. – Hogy lehet egy felvételre eljönni toll nélkül? Ez vagy tök hülye, vagy tök nagyképű. A kezébe adtam az én pót-tollamat.

– Köszí.

A fekete mézszemű visszafordult a papírjához. Minden a helyén.

És mint mindig, amikor kontaktust teremtek, azonnal elneveztem magamban őt is: Méz.

Felvéstem a nevem a teszt első oldalára. Maróthy Frida.

– Akkor elmondom, hogy mi a feladat – az operatőr ennél unottabb nem is lehetett volna. – Ezittakameraezittapirosfé nyamiakkorvilágítamikoréles. Egypercigkellene folyamatos a nbeszélnibeakamerábaamikormegyünkakkorszólokavégén nem, érthető? – Jézusatya. Ezzel mi van?

Életemben először ültem szemben kamerával, és már a fo-tózást is elég rosszul viseltem. Bármilyen fotózást.

Vörös loboncomban elvétve random festékfoltok. A feszengés nem elég precíz meghatározás arra, amit éreztem.

Néztem az operatőrt, akinek a szemüvege tele volt zsírpacákkal. A szájából meg sodort cigaretta lógott. Monoton hangon, monoton mozdulatokkal végezte a végeznivalókat, majd felnézett.

– Tessék – mondta.

– A főiskolán az iskolaújság szerkesztője voltam, többek között ennek köszönhetem, hogy kirúgtak, hogy a mai napig nincsen diplomám. Bármit elvállalok, ami jön. Voltam már titkárnő, sajtófigyelő, angoltanár. Jelenleg tolmácsként dolgozom egy multinál. Tudom, hogy most azt várják, meséljek a céljaimról. Nem tudok. Éppen egy költözés közepén vagyok, még a kezem is festékes, ezért aztán pillanatnyilag egyetlen célom, hogy még nyitva legyen a diszkont és tudjak venni egy kocka sört a fiúknak, akik a szobámat festik. Két napja nem aludtam. Fáradt vagyok és éhes. Napi egy doboz cigarettát szívok. Huszonöt éves vagyok.

– Ennyi? – kérdezte a sodort cigarettás, elúzva ezzel a két-ségeimet annak tekintetében, hogy egyáltalán ébren van-e.

– Bőven elég – mondtam, és menekülőre vettem.

Az ajtóban persze Mézzel váltottuk egymást.

Neki tutira nincsenek önmagával kapcsolatos parái.

Az életem a színkeverés, a létra, az ecset és a dörzspapír körül forgott. Arról nem is beszélve, hogy már régen készen lettünk volna, ha nem a sört emelgetik, hanem a hengert. Ezen valamilyen szinten kezdtem berágni, de szerencsére nem sárkányosítottam el magam, tekintettel arra, hogy semmi értelme,

ha pasikról van szó, kár az idegeskedés, előbb-utóbb úgyis befejezik. Csak éppen már nagyon vágytam a saját kuckómra, az ágyamra meg egy forró fürdőre. Tetves február volt. Hideg és rideg. Gányul éreztem magam, mint mindig, ha húsz fok alá esett a hőmérséklet.

– Csá – nyitottam be a félig meszelt lakásba. Üvöltő rockzene persze. Már amennyire a U2-t a rockzene kategóriájába soroljuk. Lakótársam imigyen tett. Én vitatkoztam vele. Néha. Ha volt kedvem. Többnyire nem – a zenei ízlés szubjektív.

Abban az évben jött ki a *Beautiful Day* című lemez, amitől mindenki oda meg vissza volt, engem kivéve – soha nem voltam U2-rajongó, bár Bono mint született békeharcos bejött nekem, és többé-kevésbé hitelesnek is találtam. Elmentem volna vele sörözni, de a tiszteletjegyeket inkább odaadtam volna valaki másnak. Már elnézést. De tényleg.

A srácok a földön ültek a nagyszoba közepén. Festékes kézzel tépték a pizzát, mélyen öblítették a sörrel.

Anna kikapcsolta a magnót.

– Na mi van? – kérdezte.

– Semmi. Szar lett. Hülyeségeket írtam. Lövésem sem volt a politikusokról és a pártjaikról, meg az újságok főszerkesztőiről. Nem tudom. Nem kellett volna odamennem.

– Azt még nem tudhatod... Mikor mondják meg az eredményt?

– Holnap kell telefonálnom.

– Na látod! – Gábor, Anna expasija, lesegítette rólam a kabátot, és a kezembe nyomott egy dobozos sört. – Majd holnap mondjál le róla.

Meglepett, hogy jelen van, lévén ezek ketten már hónapokkal ezelőtt szakítottak. Nem mintha nem örültem volna neki, nagyon szerettem Gábort, igazi „rendes fiú”, az a kihalóban lévő fajta, aki már teljesen kiment a divatból: jól nevelt, kedves, figyelmes, becsületes.

– De ha egyszer elcseszttem! – csattantam fel, talán inkább csak azért, hogy magamra vonjam a figyelmet. Vigasztalásra vágytam. Leültem hát az egyik festékes dobozra. Ennyit a kosztümről. – Nincs nekem ehhez az újságíráshoz se kedvem, se tehetségem. Vagy mifasz.

– Na, vegyél vissza, majd holnap meglátjuk... – Anna a tarkóján fogta össze szőke varkocsát, és letörölt az arcáról egy narancssárga festékfoltot. – Holnapra teljesen kész leszünk a festéssel, aztán délután felhívod a sulit, oké?

– Ja – leheltem a levegőbe.

– Na. Egyébként el kéne döntenem, hogy ki melyik szobában alszik – Anna sürgetően intett a kisebbik szoba felé, „beszelnünk kéne”, árulta el a mozdulat.

– Nekem mindegy. Legyen a tiéd a nagyobb. Úgyis több bútorod van.

– Gyere, mérjük le a kishobát, hogy befér-e az ágyam – indítványoztam, mire Gábor hozzám vágta a mérőszalagot.

Végigslattyogtam az előszobán, félúton lerúgtam a cipőmet.

– Hogy rohadjon meg, aki kitalálta a magas sarkot! – A szobába érve térdre rogytam, és nekiláttam a mérésnek. Tényleg úgy éreztem, hogy elcseszttem az egészséget. Lehet, hogy egyszerűen nincs tehetségem és affinitásom?

Na jó. De semmire?! Az nem lehet, valamiben kell, hogy én is jó legyek.

Egy perc múlva Anna jelent meg az ajtófélfának támaszkodva. Jobb és bal kezében cigaretta. Az egyiket a számba rakta.

Talán az egyetlen ember volt akkoriban, akinek megengedtem ilyen szintű bizalmas mozdulatokat. Gyerekkorom óta ismertem már. Még a tányéromba is beleehetett. A földre ült és jobb lábával berúgta a szoba ajtaját.

– Mi van, lakótárs? Gábor mit keres itt? – kérdeztem nem kicsit kioktató hangon.

Anna két hónapja ment szét a pasitól, akkor találtuk ki, hogy összeköltözünk. Az akkor jönak tűnt ötlet a földön ülve és a szobát méricskélve már egyáltalán nem tetszett annyira.

– Felhívott. Mondtam, hogy költözünk meg festünk és megkérdezte, hogy kell-e segítség.

– Rendes srác.

– Az.

– És?

– Mondtam, hogy kell. Hát így.

– És ez jó?

– Nem tudom. Jó újra látni. Hiányzott.

A gyomromba azonnal beleállt az ideg, egy slukkal el tudtam volna szívni a cigarettát.

– Anna, ide figyelj! Két hónapja vesztetek össze – sóhajtoztam mindentudón. Pedig... igazából semmi közöm nem is volt hozzá. Csak valamiért azt gondoltam.

– Igen, tudom. De nem megy. Nélküle nem megy. – Nem tudom, hogy a hirtelen érkező őszinteségrohama, vagy a közölt információ rakott-e jobban taccsra. A gyomrom ütemes liftezésbe kezdett, a fejem elvörösödött.

Istenem! Kevés dolgot utáltam jobban, mint a pasifüggő nőket... Akiknek nincs más programjuk, mint a hapsijukkal lógni... Kicsit olyan, mintha megszűnnének embernek lenni: „a barátnőm”, „a csajom” vagy amit a legjobban utálok, „az asszony”. Ez lesz belőlük.

– Aha. Ezt három nappal ezelőtt is mondhattad volna...
– fintorogtam, miközben legszívesebben üvöltöttem volna.

– Ezt hogy érted?

A földre hamuztam és a körmöm rágtam.

– Úgy értem, hogy ha tudom, hogy ki fogtok békülni, akkor ebbe az egész hacaréba nem kezdek bele. Minek? Hogy egy hónap múlva szétmenjünk? Hogy kereshessek megint albérletet?

– Hülye vagy?! Nem fogok kibékülni a Gáborral.

– Ja. Persze.

– És ha mégis, én innen nem költözöm el. Nem hagylak szarban.

Nem szóltam. A körmömet rágtam ismét. Nagyon hülyén hangzott ez. Mintha nem akartam volna a boldogságát. Pedig erről szó sem volt. A bizonytalanság riasztott. Félttem, hogy kihúzzák a lábam alól a szőnyeget.

– Hallod, birka? Nem hagylak szarban – mondta és megragadta a nyakamat, így muszáj volt a szemébe néznom.

– Hallom. Oké.

– Helyes. Hány centi a szélesség? Mert ha nem fér be az ágyad, az szívás.